

judecătorului delegat de la penitenciarul Satu Mare din anul 2012; raport asupra sănătății mintale a revizuentului din anul 2002; o caracterizare din 2008 efectuată de către organele competente din Penitenciarul Rahova, dar și una din 2010, cu scopul de a se reliefa anumite aspecte personale cu privire la tipologia revizuentului; două angajamente, dintre care unul al apărătorului ales, Alina Cojocaru și celălalt al altui coleg avocat, titular al unei societăți civile profesionale de avocați din 2010, prin care, cu prilejul soluționării unei alte cereri de întrerupere a executării pedepsei, și-au manifestat disponibilitatea de a asigura mijloacele financiare revizuentului, în situația în care acesta ar fi fost pus în libertate; acte medicale vizând starea de sănătate a fratelui revizuentului și ale părinților săi.

A precizat că, prin aceste înscrisuri dorește să demonstreze existența unor legături constante în acordarea unui sprijin financiar revizuentului condamnat.

La solicitarea președintelui completului, apărătorul revizuentului a precizat că aceste înscrisuri reprezintă aspecte în circumstanțiere în favoarea revizuentului.

La solicitarea președintelui completului de a se preciza temeiul de drept în baza căruia apărătorul ales al revizuentului depune la dosar actele în circumstanțiere, față de dispozițiile art.408¹ din Codul de procedură penală, care reglementează obiectul prezentei căi de atac, și mai mult, față de prevederile alin.9 al art.408¹ din Codul de procedură penală („instanța examinează cererea în baza actelor dosarului și se pronunță prin decizie”), apărătorul revizuentului a precizat că dorește să înlăture orice potențială grijă a instanței, în sensul în care, după eventuala punere în libertate, revizuentul n-ar avea, cel puțin, la început mijloace de existență oneste, deși nu există o dispoziție legală în acest sens, apreciază că cele mai sus învederate reprezintă o chestiune de circumstanțiere.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, a arătat că cererea de probatorii formulată de revizuentul condamnat prin apărător nu este pertinentă soluționării cauzei, având în vedere cadrul procesual în care se situează obiectul acestei cauze, respectiv dispozițiile art.408¹ din Codul de procedură penală, text în virtutea căruia trebuie să ne raportăm strict la existența unei hotărâri de condamnare definitivă, pronunțată de o instanță națională și respectiv o hotărâre definitivă pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

Chiar în lipsa unei prevederi exprese, cererea formulată de apărătorul revizuentului, în sensul de a se depune înscrisuri, nu este pertinentă soluționării prezentei cauze.

Înalta Curte, în temeiul art.302 alin.2 din Codul de procedură penală, admite cererea formulată de apărătorul revizuentului, dar cu ultima motivare arătată de către acesta, în urma întrebărilor puse de către președintele completului de judecată, în sensul că înțelege să se folosească de aceste înscrisuri pentru a demonstra instanței de revizuire, în eventualitatea admiterii cererii de revizuire, personalitatea condamnatului Moldoveanu Mihai, față de starea de detenție sau de eventuala punere în libertate a acestuia.

Nemaifiind alte cereri de formulat, Înalta Curte constată cauza ca fiind în stare de judecată și, în temeiul dispozițiilor art.408¹ alin.8 din Codul de procedură penală, a acordat cuvântul în susținerea cererii de revizuire.

Apărătorul ales al revizuentului condamnat Moldoveanu Mihai, avocat Alina Cojocaru, având cuvântul, a solicitat admiterea cererii de revizuire așa cum a fost formulată și depusă la dosarul cauzei.

Hotărârea pronunțată de Curtea Europeană la data de 19 iunie 2012, reflectă o anumită situație, în sensul că s-a constatat că au fost încălcate, cu prilejul soluționării recursului din data de 7 noiembrie 2000, drepturile procesuale ale inculpatului, respectiv dreptul la un proces echitabil prevăzut de dispozițiile art.6 alin.1 și 3 lit.c din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale – s-a dispus condamnarea inculpatului direct în recurs, după ce anterior fusese achitat, fără să fi fost audiat, fără să fi fost administrate în mod nemijlocit probe și fără a avea un apărător desemnat din oficiu conform dispozițiilor legale, în condițiile în care un singur apărător din oficiu asigura asistența juridică pentru toți cei trei inculpați, care aveau interese contrare.

Or, sub acest aspect, optica instanței europene este de a se aprecia că inculpatul a fost lipsit total de apărare.

A apreciat că sunt întrunite cerințele legale prevăzute de dispozițiile art.408¹ din Codul de procedură penală, în sensul că prin hotărârea CEDO s-au constatat încălcările anumitor drepturi procesuale ale inculpatului; consecințele grave ale acestor încălcări continuă să se producă și în prezent, efectele acestei condamnări reflectându-se în faptul că revizuentul se află în continuare în executarea pedepsei stabilită de Curtea Supremă de Justiție în anul 2000, prin desființarea hotărârii pronunțate în apel și însușirea punctului de vedere al instanței de fond.

A solicitat să se constate că cererea de revizuire a fost formulată de către persoana care are calitate procesuală, așa cum prevede legiuitorul și anume persoana al cărei drept a fost încălcat, iar cererea de revizuire a fost introdusă în termenul legal prevăzut de dispozițiile art.408¹ din Codul de procedură penală.

În opinia sa, singura soluție legală și temeinică ce se poate pronunța în această cauză este aceea de desființare a deciziei nr.4332 din 7 noiembrie 2000 pronunțată de Curtea Supremă de Justiție, Secția Penală, astfel cum a fost modificată în anul 2011 de către Curtea de Apel București, doar sub aspectul cuantumului pedepsei ce urmează a fi executată de către condamnat și, întrucât este necesară administrarea unui probatoriu, așa cum a specificat CEDO și anume, audierea revizuentului Moldoveanu Mihai, audierea celorlalți coinculpați din dosar, dar și administrarea în mod nemijlocit a altor probe de natură să susțină o anumită ipoteză – aceea de achitare sau de condamnare -, trimiterea cauzei spre rejudecare la Secția Penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

A precizat că solicită desființarea deciziei susmenționate, doar în ceea ce îl privește pe revizuentul Moldoveanu Mihai.

La solicitarea Înaltei Curți de a se indica temeiul de drept pentru cele mai sus arătate, apărătorul revizuentului a indicat dispozițiile art.408¹ alin.11 lit.b din Codul de procedură penală, text de lege în baza căruia a mai precizat încă o dată că cere desființarea deciziei pronunțate de instanța de recurs, trimiterea cauzei spre rejudecare la Secția Penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție și punerea de îndată, în libertate, a revizuentului, prin anularea mandatului de executare al pedepsei cu închisoare nr.72/2011 emis de Tribunalul București – Secția a II-a Penală.

A mai precizat că, prin hotărârea pronunțată de către Tribunalul București, rămasă definitivă prin decizia Curții de Apel București a fost anulat mandatul anterior de executare a pedepsei, în aceea hotărâre judecătorească aplicându-se legea penală mai favorabilă, în sensul în care pedeapsa ce fusese aplicată la data soluționării recursului nu era pedeapsa legală, întrucât fapta fusese comisă în anul 1995, dată la care dispozițiile codului penal prevedeau maxim 20 de ani închisoare pentru săvârșirea unei asemenea fapte.

Instanța de recurs, soluționând recursul formulat de parchet, și-a însușit punctul de vedere al instanței de fond, punct de vedere, de asemenea greșit, întrucât se aplicase o pedeapsă de 23 de ani închisoare.

În ceea ce privește punerea în libertate a revizuentului, a arătat că la dosarul cauzei au fost depuse deja, de la termenul anterior, din data de 15 octombrie 2012, o serie de înscrisuri, aflate la filele 92 – 117, înscrisuri prin care s-a încercat a se contura situația actuală a clientului său, aflat de peste 15 ani în închisoare, în executarea hotărârii pronunțată la data de 7 noiembrie 2000 de către Curtea Supremă de Justiție și care, conform CEDO, a fost considerată inechitabilă; a mai precizat că revizuentul este student al unei facultăți de drept, este în anul IV, este necesar să efectueze practica de specialitate, situație în care trebuie să se afle în stare de libertate.

Înalta Curte a solicitat apărătorului revizuentului să precizeze dacă s-ar impune luarea unei măsuri preventive față de inculpatul Moldoveanu Mihai, având în vedere împrejurarea că, în aceeași cauză, în integralitatea ei, inițial a existat o hotărâre a CEDO în ceea ce o privește pe inculpata Spânu (fostă Rotariu), ulterior acestei hotărâri s-a înregistrat pe rolul Înaltei Curți o cerere de revizuire întemeiată pe dispozițiile art.408¹ din Codul de procedură penală, iar soluția pronunțată în cauză a fost de trimitere spre rejudecare la Secția Penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție, unde prin decizia nr.3658 din 9 noiembrie 2009, în opinie majoritară, s-a apreciat că soluția inițială de condamnare a inculpatei este cea corectă, față de calitatea pe care aceasta a avut-o, complice la infracțiunea de omor deosebit de grav.

În hotărârea respectivă s-au făcut o serie de precizări cu privire la faptă, în integralitatea ei, inclusiv în ceea ce îl privește pe revizuentul din prezenta cauză.

Apărătorul revizuentului a precizat că are cunoștință de parcursul procesual al aceluși dosar că, la acea vreme, inclusiv revizuentul Moldoveanu Mihai a demarat o cerere de revizuire întemeiată pe hotărârea CEDO pronunțată în cauza Spânu, însă Completul de 9 Judecători al Înaltei Curți a constatat că acesta nu avea calitate procesuală pentru a putea formula o astfel de cerere.

Din punctul său de vedere, a arătat că nu există niciun temei pentru arestarea preventivă a inculpatului, în condițiile în care cererea de revizuire ar fi admisă, s-ar desființa hotărârea instanței de recurs, iar cauza ar fi trimisă spre rejudecare, întrucât inculpatul Moldoveanu Mihai, anterior, la data sesizării instanței de recurs, se afla în stare de libertate și era achitat.

A arătat că nu există nici dubii, nici indicii, nici probe care să reflecte o anumită stare de pericol sau eventual de săvârșire a unei infracțiuni, având în vedere că există o hotărâre judecătorească prin care fusese achitat și care reprezenta o garanție în plus a prezumției de nevinovăție.

Din această perspectivă, a susținut că nu se justifică, nu există niciun temei juridic pentru a se dispune o măsură preventivă față de inculpatul Moldoveanu Mihai.

Pe de altă parte, dacă ar fi să se discute oportunitatea luării unei astfel de măsuri, a arătat că instanța este suverană în a aprecia în acest sens, precizând că inculpatul se va prezenta de fiecare dată când va fi chemat și că se va supune tuturor dispozițiilor, unicul său scop fiind acela de a-și demonstra nevinovăția.

În ceea ce privește cererea de suspendare, apărătorul revizuentului a arătat că aceasta este motivată, atât pe aspecte ce țin de posibilitatea realizării

unui echilibru între ceea ce s-a întâmplat până în prezent și ceea ce s-ar putea întâmpla pe viitor și anume: revizuentul a executat deja peste 15 ani de închisoare dintr-o hotărâre pronunțată într-o procedură inechitabilă; facultatea pe care revizuentul încearcă să o termine în prezent este de natură a-i oferi șansa la o viață normală.

A solicitat admiterea cererii de suspendare a executării deciziei nr.4332 din 7 noiembrie 2000 pronunțată de Curtea Supremă de Justiție.

La solicitarea Înaltei Curți de a se preciza care este data sau intervalul de timp în care o cerere de suspendare întemeiată pe dispozițiile art.408¹ alin.5 din Codul de procedură penală, își poate produce efectele, apărătorul revizuentului, având cuvântul, a arătat că s-a depășit momentul procesual al suspendării, astfel încât, din punctul său de vedere cererea de suspendare este rămasă fără obiect.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, a solicitat respingerea cererii de suspendare a executării deciziei nr.4332 din 7 noiembrie 2000 pronunțată de Curtea Supremă de Justiție, ca rămasă fără obiect, având în vedere că tot astăzi se judecă și fondul cererii de revizuire.

În ceea ce privește cererea de revizuire formulată în cauză, o apreciază ca fiind admisibilă, întrucât, într-adevăr, prin decizia din 19 iunie 2012, rămasă definitivă la 19 septembrie 2012, CEDO a condamnat statul român pentru încălcarea unor garanții procesuale, în contextul în care revizuentul a fost condamnat, în recurs, de către Secția Penală a Curții Supreme de Justiție, în condițiile în care fusese achitat de instanța de apel, deși la prima instanță se pronunțase o hotărâre de condamnare; CEDO a imputat instanței naționale că a pronunțat această soluție de condamnare fără a mai administra vreun probatoriu, fără a-i audia pe inculpat și pe ceilalți coinculpați și fără a se desemna un apărător pentru fiecare dintre ei, având în vedere că cei trei inculpați aveau interese contrarii.

În raport de aceste împrejurări, având în vedere situația revizuentului, respectiv faptul că se află, în continuare, în executarea pedepsei la care a fost condamnat prin încălcarea garanțiilor procesuale și că persistă consecințele încălcării acestor drepturi recunoscute de CEDO, astfel încât singurul remediu care se impune este rejudecarea recursului în care revizuentul a fost condamnat.

A apreciat că temeiul de drept aplicabil în cauză îl reprezintă dispozițiile art.408¹ alin.11 lit.b din Codul de procedură penală, motiv pentru care a solicitat admiterea cererii de revizuire, casarea deciziei nr.4332 din 7 noiembrie 2000 pronunțată de Secția Penală a Curții Supreme de Justiție, doar în ceea ce îl

privește pe revizuent și trimiterea cauzei pentru rejudecarea recursului la Secția Penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

În raport de aceste concluzii este evident că, într-adevăr, revizuentul va ieși de sub puterea mandatului de executare al pedepsei închisorii emis de Tribunalul București (nr.72 din 16 martie 2011), context în care a solicitat să se dispună față de inculpatul Moldoveanu Mihai o măsură preventivă și anume aceea a obligării de a nu părăsi țara, în temeiul art.145¹ raportat la art.136 din Codul de procedură penală, iar pe lângă condițiile prevăzute de dispozițiile art.145 din același cod să i se impună acestuia, în mod expres, obligația de a nu intra în contact, pe parcursul acestei măsuri, cu ceilalți inculpați și cu martorii din cauză; aceasta, cu atât mai mult cu cât și coinculpata Spânu se află în stare de libertate, iar CEDO a impus readministrarea probatoriului.

În conformitate cu dispozițiile art.136 din Codul de procedură penală, această măsură preventivă se impune cu atât mai mult cu cât se va asigura și din această perspectivă o bună desfășurare a procesului penal.

În cauză, sunt suficiente indicii care să conducă la concluzia rezonabilă că inculpatul are o participație la faptele care i-au fost reținute prin rechizitoriu.

De asemenea, așa cum instanța a evocat anterior, cealaltă coinculpată, urmare parcurgerii unei proceduri similare, a fost în continuare condamnată definitiv.

În momentul soluționării cererii de încălcare a drepturilor procesuale, cerere formulată de revizuentul Moldoveanu Mihai, instanța europeană, în motivarea hotărârii pronunțate, a făcut o trecere în revistă a procedurii pe care coinculpata Spânu (fostă Rotariu) Ecaterina Gabriela a urmat-o, după obținerea propriei hotărâri de condamnare la CEDO, procedură, de asemenea, întemeiată pe dispozițiile art.408¹ din Codul de procedură penală.

Prin urmare, instanța europeană a luat act de condamnarea, din nou, a acestei inculpate ca urmare a rejudecării recursului și nu au existat niciun fel de obiecții cu privire la modalitatea în care s-a desfășurat această procedură, de data aceasta cu respectarea drepturilor constate inițial ca fiind încălcate.

De asemenea, a apreciat că această măsură preventivă se impune și în raport de împrejurarea că inculpatul are și alte antecedente penale în afara faptelor care i s-au imputat în prezenta cauză; a depus la dosar o copie a certificatului de cazier judiciar care face dovada celor afirmate.

Apărătorul revizuentului condamnat, având cuvântul în replică, a arătat că dispozițiile art.136 alin.4 din Codul de procedură penală circumstanțiază instanța competentă să dispună asupra măsurilor procesuale, aceasta fiind instanța care urmează să rejudece cauza.

vezi
la
pag.
21

A mai susținut că, prin dispozițiile art.408¹ din Codul de procedură penală, care constituie temeiul de drept al soluționării prezentei cauze, legiuitorul nu a prevăzut o normă de trimitere la dispozițiile art.404 alin.2 din Codul de procedură penală, (aplicabile doar revizuirii de drept comun), astfel că instanța de revizuire nu poate lua măsuri preventive față de revizuent, dispunerea unor astfel de măsuri fiind doar de atributul instanței ce va rejudeca cauza, urmare admiterii cererii de revizuire.

Pe cale de consecință, a apreciat că nu există temei legal pentru a se dispune o măsură preventivă; dacă ar fi să se revină la situația anterioară soluționării cauzei în recurs, când s-a pronunțat hotărârea de achitare, punerea în discuție a aplicării dispozițiilor art.136, art.143 și art.148 din Codul de procedură penală ar fi de competența instanței de recurs investită cu soluționarea cauzei.

Într-adevăr, dincolo de pseudoformalismul acestei proceduri, apărătorul revizuentului a precizat că această instanță este îndrituită să rectifice o situație de echitate procesuală, un incident procesual și nicidecum să stabilească aspecte legate de fondul cauzei; or, din perspectiva apărării, măsura preventivă ține de fondul cauzei. În caz contrar, s-ar putea ajunge la situația de a se solicita în fața acestei instanțe, achitarea inculpatului.

În aceste condiții, atâta vreme cât în cadrul revizuirii întemeiate pe dispozițiile art.408¹ din Codul de procedură penală, nu se pot pune concluzii pe fondul cauzei, apărătorul revizuentului a apreciat că nici Ministerul Public nu poate pune concluzii pe măsurile preventive care se raportează întotdeauna la fondul dosarului.

Înalta Curte a solicitat apărătorului revizuentului să precizeze dacă hotărârea CEDO, care a constatat încălcarea unor drepturi procesuale, are ca finalitate pentru părțile care se află în stare de arest, punerea obligatorie a acestora în stare de libertate, fără ca instanța de revizuire să analizeze sau să aprecieze și asupra naturii infracțiunii pentru care inculpatul este cercetat.

Apărătorul revizuentului, a arătat că ar trebui făcută distincție între soluțiile pe care instanța de revizuire le poate pronunța și anume, dacă acea încălcare a dreptului continuă să se producă, dacă este necesară administrarea de probe; instanța de revizuire poate pronunța soluția prevăzută la alin.11 lit.a a articolului 408¹ din Codul de procedură penală, soluție potrivit căreia instanța desființează hotărârea atacată și reține cauza spre rejudecare, pronunțând o nouă soluție; atunci când se impune cu necesitate administrarea unor probe (alin.11 lit.b a art.408¹ din Codul de procedură penală), legiuitorul a statuat că se va dispune

rejudecarea cauzei de către instanța în fața căreia s-a produs încălcarea dreptului prevăzut de Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul în replică, a arătat, referitor la afirmația făcută de apărătorul revizuentului, în sensul că nu sunt incidente dispozițiile art.404 alin.2 din Codul de procedură penală, că toate cele trei categorii de revizuire sunt cuprinse în aceeași secțiune și, în lipsa unor dispoziții exprese, această cale de revizuire se completează, pe de o parte, cu dispozițiile revizuirii de drept comun, iar, pe de altă parte, însăși instanța – Completul de 5 Judecători, investită cu o astfel de cerere de revizuire este obligată, la rândul său, să se pronunțe și asupra măsurii preventive, aspect care a fost solicitat anterior, în sensul de a se lua o măsură preventivă, cu atât mai mult cu cât scopul hotărârilor pronunțate de CEDO este întotdeauna de a se asigura un proces echitabil; de altfel, însăși instanța europeană, în deciziile sale, a precizat, de fiecare dată, că nu înțelege să antameze chestiuni pe fondul cauzei și măsura în care un solicitant este sau nu vinovat.

Apărătorul revizuentului a arătat că norma prevăzută de art.408¹ din Codul de procedură penală este o normă specială care derogă de la norma generală; dacă legiuitorul ar fi vrut să o includă în dispozițiile ei, ar fi făcut trimitere la norma generală, așa cum face în alte cazuri.

Pe de altă parte, instanța face referire la fondul cauzei în această situație, într-o manieră sintetică, sumară, motiv pentru care nu se pot face apărări cu privire la eventualitatea luării unei măsuri preventive.

În situația în care ne raportăm la dispozițiile Convenției, trebuie să existe o egalitate de tratament aplicabilă tuturor inculpaților, în sensul că și inculpatului Moldoveanu Mihai trebuie să i se aplice aceleași măsuri ca și cele aplicate inculpatei Spânu, decizia pronunțată de instanța de recurs în ceea ce o privea pe inculpata Spânu Ecaterina a fost desființată, cauza a fost trimisă spre rejudecare, însă nu s-a dispus față de aceasta niciun fel de măsură preventivă.

În egală măsură, legiuitorul a prevăzut prin dispozițiile art.408¹ alin.5 din Codul de procedură penală, faptul că se poate acorda, de către instanța de revizuire, suspendarea executării până la soluționarea cererii de revizuire; această normă coincide cu norma din textul general, aplicabile pentru revizuirile de drept comun, astfel încât dacă ar fi vrut să acorde prerogativa de a se dispune și asupra măsurilor preventive, legiuitorul ar fi prevăzut-o în dispozițiile legale.

Înalta Curte, în baza art.408¹ alin.8 din Codul de procedură penală, a acordat cuvântul revizuentului Moldoveanu Mihai.

Revizuentul Moldoveanu Mihai, având cuvântul, a arătat că își însușește în totalitate concluziile apărătorului său ales și o parte din concluziile formulate de reprezentantul Ministerului Public.

În ceea ce privește luarea măsurii preventive a obligării de a nu părăsi țara a precizat că acest aspect nu îl deranjează, întrucât nu dorește să plece din România, urmând să se stabilească în București; dorește să poată să meargă să își viziteze părinții la Focșani și, dacă este nevoie, la judecarea vreunei cauze.

Referitor la situația coinculpatei Rotariu Gabriela a arătat că decizia pronunțată în recurs a fost desființată numai în ceea ce o privește pe aceasta, fiind trimisă cauza pentru rejudecarea recursului, cu audierea tuturor inculpaților; totodată, a arătat că atât el, cât și celălalt coinculpat (Honciuc) nu mai aveau, la vremea respectivă calitatea de inculpat în dosar, că deși inițial completul investit cu rejudecarea cauzei a încercat să îi audieze în această calitate, ulterior, a dorit să îi audieze în calitate de martori, însă nici în această calitate nu a dat declarație.

În final, a mai precizat că decizia pronunțată în rejudecarea recursului ce a privit-o pe Spânu (fostă) Rotariu Gabriela nu are nicio relevanță asupra vinovăției sau nevinovăției sale.

ÎNALTA CURTE

Asupra cererii de revizuire de față;

În baza lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin sentința penală nr.134 din 8 iunie 1998 a Tribunalului Bihor, Secția penală, în baza art.176 lit.d Cod penal cu aplicarea art.13 Cod penal, a fost condamnat inculpatul Moldoveanu Mihai (născut la 7 noiembrie 1967 în Focșani, județul Vrancea, fiul lui Neculai și Virginia, cetățean român, studii școala de ofițeri, patron, necăsătorit, domiciliat în Sf. Gheorghe, str. Gh. Aron nr.28, bl.28, ap.2, cu antecedente penale) la o pedeapsă de 22 ani închisoare și interzicerea drepturilor prevăzute de art.64 lit. a, b, Cod penal pe o perioadă de 10 ani după executarea pedepsei, fiind dispusă față de acesta și măsura de siguranță a interzicerii de a se afla în municipiul Oradea timp de 5 ani după executarea pedepsei, potrivit dispozițiilor art.112 lit. d Cod penal raportat la art.116 Cod penal.

În baza art.334 Cod procedură penală a fost schimbată încadrarea juridică a faptelor săvârșite de inculpat astfel:

- din art.211 alin.3 Cod penal în art.211 alin.1 Cod penal cu aplicarea art.13 Cod penal, pentru această infracțiune inculpatul fiind condamnat la pedeapsa de 6 ani închisoare;

- din art.26 Cod penal raportat la art.20 Cod penal raportat la art.176 lit. d Cod penal și art.26 Cod penal raportat la art.20 Cod penal raportat la art.211 alin.1 Cod penal, în art.25 Cod penal raportat la art. 20 Cod penal raportat la art.211 alin.1 Cod penal cu aplicarea art.13 Cod penal, pentru care inculpatul a fost condamnat la pedeapsa de 3 ani închisoare. În baza art.14 din Decretul nr.466/1979 raportat la art. 312 Cod penal cu aplicarea art.13 Cod penal a fost condamnat inculpatul la pedeapsa de 1 an și 6 luni închisoare.

În baza dispozițiilor art.33 lit a Cod penal cu aplicarea art.34 lit.a Cod penal, art.13 Cod penal au fost contopite pedepsele aplicate, inculpatul urmând să execute pedeapsa cea mai grea, de 22 de ani închisoare sporită cu trei ani, în final inculpatul executând pedeapsa de 25 de ani închisoare și 10 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art.64 lit. a, b, c Cod penal și măsura de siguranță a interzicerii de a se afla în municipiul Oradea, timp de 5 ani după executarea pedepsei.

Prin aceeași sentință a fost condamnat și inculpatul Honciuc Georgică (născut la 3 martie 1970 în Săveni, județul Botoșani, stagiul militar satisfăcut, fără ocupație și loc de muncă, căsătorit, un copil minor, domiciliat în Sf. Gheorghe, județul Covasna, str. Al. Căminului, Bl.24, sc. A, ap.4, fără antecedente penale) la o pedeapsă de 22 ani închisoare și 10 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art.64 lit. a, b și c Cod penal și măsura de siguranță a interzicerii de a se afla în municipiul Oradea timp de 5 ani după executarea pedepsei, potrivit art.112 lit. d Cod penal raportat la art.116 Cod penal pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.176 lit. d Cod penal, raportat la art.13 Cod penal.

În baza dispozițiilor art.334 Cod procedură penală s-a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor comise de inculpat, astfel:

- din art.211 alin.3 Cod penal în art.211 alin.1 Cod penal cu aplicarea art.13 Cod penal, infracțiune pentru care s-a dispus condamnarea inculpatului la o pedeapsă de 6 ani închisoare.

- din art.20 Cod penal raportat la art.176 lit. d Cod penal și art.20 Cod penal raportat la art.211 alin.1 Cod penal în art.20 Cod penal raportat la art.211 alin.1 Cod penal cu aplicarea art.13 Cod penal pentru care inculpatul a fost condamnat la o pedeapsă de 3 ani și 4 luni închisoare.

În baza dispozițiilor art.14 din Decretul nr.466/1979 raportat la art.312 Cod penal și art.13 Cod penal a fost condamnat inculpatul, la pedeapsa de 1 an și 6 luni închisoare.

În baza art.33 lit. a Cod penal, art.34 lit. a Cod penal, art.35 Cod penal și art.13 Cod penal s-au contopit pedepsele aplicate în pedeapsa cea mai grea, de 22 de ani închisoare sporită cu 3 ani închisoare, dispunându-se executarea, în final, a pedepsei de 25 de ani închisoare, 10 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art.64 lit. a, b, c și 5 ani interzicerea (ca măsură de siguranță) de a se afla în municipiul Oradea.

În temeiul dispozițiilor art.334 Cod procedură penală a fost schimbată încadrarea juridică a faptelor săvârșite de inculpata Rotariu Ecaterina Gabriela (născută la 21 septembrie 1971 în Râmnicu Vâlcea, fiica lui Vasilică și Virginia, cetățean român, studii 12 clase, necăsătorită, fără antecedente penale, domiciliată în Râmnicu Vâlcea, str. Calea lui Traian nr.209, bl.7, ap.2)

- din art.262 Cod penal raportat la art.176 lit. d Cod penal în art.26 Cod penal raportat la art.176 lit. c, d Cod penal cu aplicarea art.13 Cod penal, art. 74 lit. a și c Cod penal și art.76 alin.2 Cod penal, inculpata fiind condamnată la o pedeapsă de 9 ani închisoare și 5 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art.64 lit. a, b și c Cod penal și măsura de siguranță a interzicerii de a se afla în municipiul Oradea timp de 3 ani după executarea pedepsei;

- din art.20 Cod penal raportat la art.176 lit. d și art.20 Cod penal raportat la art.211 alin.1 Cod penal, în art.20 Cod penal raportat la art.211 alin.1 Cod penal cu aplicarea art.13 Cod penal, art.74 lit. a și c Codul penal și art.76 alin.2 lit. d Cod penal, pentru care s-a dispus condamnarea inculpatei la pedeapsa de 10 luni închisoare.

În baza art.14 din Decretul nr.466/1979 raportat la art.312 Cod penal cu aplicarea art.13 Cod penal, aceeași inculpată a fost condamnată la o pedeapsă de 1 an și 6 luni închisoare.

În baza art.33 lit. a Cod penal, art.34 lit. a Cod penal, art.35 Cod penal cu aplicarea art.13 Cod penal pedepsele au fost contopite în pedeapsa cea mai grea, de 9 ani închisoare, care a fost sporită cu 1 an închisoare, inculpata urmând a executa pedeapsa principală de 10 ani închisoare, 5 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art.64 lit.a,b,c Cod penal (ca pedeapsă complementară) și 3 ani interzicerea (ca măsură de siguranță) dreptului de a se afla în municipiul Oradea după executarea pedepsei.

În baza art.350 Cod procedură penală a fost menținută starea de arest a inculpaților, iar în baza dispozițiilor art.88 Cod penal a fost dedusă prevenția la zi.

În baza art.14 Cod procedură penală și art.998 Cod civil, inculpații au fost obligați în solidar la plata sumei de 4.000.000 lei în favoarea părții civile Vasak Iuliu, câte 200.000 lei lunar în favoarea minorilor Nagy Iren Andreea și Nagy Arpad Ianoș începând cu data de 31 octombrie 1995 până la majorat și 10.000.000 lei daune morale în favoarea părții civile Gati Etelka.

S-a constatat că partea vătămată Vanya Tibor nu a formulat pretenții civile în cauză.

În baza dispozițiilor art.118 lit. b și e Cod procedură penală au fost confiscate în favoarea statului două spray-uri paralizante; în temeiul art.118 lit. b Cod penal au fost confiscate corpurile delictive indicate în rechizitoriu. Au fost obligați inculpații la plata cheltuielilor judiciare către stat.

S-a reținut, în esență că, inculpații, potrivit unui plan dinainte stabilit, aflându-se în criză de bani, au hotărât să atace persoane despre care cunoșteau că posedă mari sume de bani, inclusiv taximetriști, pentru obținerea sumelor de care aveau nevoie. În acest scop inculpații Moldoveanu Mihai și Honciuc Georgică s-au înarmat, s-au urcat în mașina părții vătămate Nagy Adalbert împreună cu inculpata Rotariu Ecaterina Gabriela, aplicând (primii doi inculpați) lovituri victimei ce au determinat decesul acesteia. Ulterior, cadavrul acesteia a fost abandonat într-o zonă relativ izolată, paza celor doi inculpați fiind asigurată de inculpata Rotariu Ecaterina Gabriela.

Autoturismul condus de victimă nu a putut fi sustras datorită pierderii cheilor.

Ulterior, neatingându-și obiectivul propus, de obținere a unor sume de bani, inculpații au luat alt taxi, condus de partea vătămată Vanya Tibor, au indicat zona în care doreau să ajungă, iar într-o zonă izolată inculpatul Honciuc Georgică a solicitat oprirea autovehiculului, partea vătămată a coborât din autoturism, inculpata Rotariu Ecaterina Gabriela aplicându-i un spray paralizant pe față, iar inculpatul Honciuc Georgică i-a aplicat o lovitură de măciucă. Partea vătămată a reușit să fugă, iar inculpații s-au ascuns temporar în albia Crișului Repede, apoi au obținut o sumă de bani prin gajarea unei verighete și-au părăsit localitatea.

Sentința anterior arătată a fost desființată prin decizia nr.92/A/7 mai 1999 a Curții de Apel Oradea, Secția penală în dosarul nr.2211/1999, prin care au fost admise apelurile inculpaților.

Pedepsele rezultante au fost descontopite, au fost înlăturate sporurile aplicate și:

- în baza art.11 pct.2 lit. a Cod procedură penală și art.10 lit. c Cod procedură penală s-a dispus achitarea inculpatului Moldoveanu Mihai pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.176 lit. d Cod penal cu aplicarea art.13

Cod penal și art.211 alin.1 Cod penal cu aplicarea art.13 Cod penal și art.25 Cod penal și art. 20 Cod penal raportat la art.211 alin.1 Cod penal cu referire la art.13 Cod penal.

- în baza art.11 pct.2 lit. a Cod procedură penală raportat la art.10 lit. c Cod procedură penală a fost achitat inculpatul Honciuc Georgică pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.176 lit.d Cod penal cu referire la art.13 Cod penal și art.211 alin.1 Cod penal cu referire la art.13 Cod penal.

- în baza art.11 pct. 2 lit. a Cod procedură penală raportat la art.10 lit. c Cod procedură penală a fost achitată inculpata Rotariu Ecaterina Gabriela pentru comiterea infracțiunilor prevăzute de art.26 Cod penal raportat la art.176 lit.d Cod penal cu aplicarea art.13 Cod penal.

Au fost contopite, în temeiul dispozițiilor art. 33 lit. a Cod penal și art. 34 lit. a Cod penal pedepsele de 3 ani și 4 luni închisoare (aplicate pentru infracțiunea prevăzută de art.20 Cod penal raportat la art.211 alin.1 Cod penal cu aplicarea art.13 Cod penal) și 1 an și 6 luni închisoare (aplicate pentru infracțiunea prevăzută de art.14 din Decretul 466/1976 raportat la art.312 Cod penal cu referire la art.13 Cod penal) aplicate inculpatului Honciuc Georgică, în pedeapsa cea mai grea, de 3 ani și 4 luni închisoare, sporită cu 1 an închisoare urmând a se executa 4 ani și 4 luni cu aplicarea art.71 Cod penal și art. 64 Cod penal. S-a dispus menținerea inculpatului în stare de arest și deducerea arestului preventiv până la 7 mai 1999.

În baza art.33 lit. a Cod penal și art.34 lit. a Cod penal s-a dispus contopirea pedepsei de 10 luni închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.20 Cod penal raportat la art.211 alin.1 Cod penal raportat la art.13 Cod penal cu aplicarea art.74 lit. a, c Cod penal și art. 76 lit. d Cod penal și 1 an și 6 luni închisoare aplicată inculpatei Rotariu Ecaterina Gabriela pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.14 din Decretul nr.466/1979 cu referire la art.312 alin.1 Cod penal și art.13 Cod penal în pedeapsa cea mai grea de 1 an și 6 luni închisoare, sporită la 2 ani închisoare cu aplicarea art.71 Cod penal și art. 64 Cod penal.

Pentru inculpatul Moldoveanu Mihai a fost înlăturată aplicarea dispozițiilor art.33 lit. a Cod penal și art.34 Cod penal și pentru toți inculpații pedepsele complementare prevăzute de art.64 lit. a și b Cod penal.

S-a dispus punerea de îndată în libertate a inculpatului Moldoveanu Mihai și Rotariu Ecaterina Gabriela, dacă nu sunt arestați sau condamnați în altă cauză, constatând că pedepsele aplicate au fost executate.

A fost respinsă cererea de despăgubiri civile formulată de părțile civile Vasak Iuliu, Nagy Iren Andreea și Nagy Arpad Ianoș.

Au fost menținute dispozițiile sentinței apelate ce nu contraveneau deciziei instanței de apel.

S-a reținut, în esență, că probele administrate în cursul urmăririi penale, a cercetării judecătorești și în fața instanței de apel, sub aspectul infracțiunii prevăzute de art.176 lit. d Cod procedură penală, contradictorii într-o anumită măsură, nu sunt apte a înlătura prezumția de nevinovăție de care inculpații beneficiază. De asemenea, cu privire la infracțiunea de tâlhărie reținută și în sarcina inculpatului Moldoveanu Mihai s-a constatat că nu a fost probată participarea sa, în orice calitate, la comiterea faptei.

Recursul declarat de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Oradea a fost admis prin decizia nr.4332 din 7 noiembrie 2000 a Secției penale a Curții Supreme de Justiție.

S-a reținut că declarațiile inculpaților care exprimă adevărul sunt cele din faza urmăririi penale ce se coroborează cu alte probe și dovedesc săvârșirea infracțiunilor reținute în sarcina lor de instanța de fond.

S-a reținut, de asemenea, că partea vătămată Vanya Tibor a recunoscut din grup pe inculpata Rotariu Ecaterina Gabriela ca fiind persoana care l-a atacat, pulverizându-i în față un spray paralizant, aceasta fiind însoțită de un bărbat (ceea ce confirmă declarațiile celor doi inculpați ce au recunoscut fapta).

Cu privire la infracțiunea de omor s-a reținut că inculpatul Moldoveanu Mihai și Rotariu Ecaterina Gabriela au recunoscut săvârșirea faptei, urmele de sânge găsite pe haina inculpatului Moldoveanu Mihai coroborându-se cu declarațiile inculpaților; declarațiile inculpaților în timpul urmăririi s-au dat în prezența apărătorilor, astfel că, în ansamblul său, hotărârea primei instanțe este legală și temeinică, impunându-se casarea deciziei instanței de apel.

Prin sentința penală nr.39 din 21 ianuarie 2011 pronunțată de Tribunalul București a fost respinsă ca nefondată contestația la executare formulată de petentul condamnat Moldoveanu Mihai, împotriva sentinței penale nr.134 din 8 iunie 1998 pronunțată de Tribunalul Bihor, în dosarul nr.554/1996 cu motivarea că cererea de contestație la executare se referă la aplicarea unei pedepse nelegale, deci la o eroare judiciară, care nu poate fi înlăturată pe calea contestației la executare, textul de lege fiind destul de concludent, în sensul că „cauza de micșorare a pedepsei” trebuie să fi apărut ulterior rămânerii definitive a hotărârii de condamnare, deci în cursul executării.

Prin decizia penală nr.557 din 11 martie 2011 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția I-a Penală în dosarul nr.5215/3/2011, în temeiul art.385¹⁵ pct.2 lit.d din Codul de procedură penală, s-a admis recursul declarat de contestatorul Moldoveanu Mihai împotriva sentinței susmenționate, s-a casat, în totalitate sentința recurată și, în fond, rejudecând: în baza art.461 din Codul

de procedură penală și art.7 din CEDO a fost admisă contestația la executare formulată de petentul condamnat Moldoveanu Mihai; s-a redus pedeapsa principală rezultantă de 22 de ani închisoare la pedeapsa de 20 de ani închisoare, ca urmare a reducerii de la 22 de ani închisoare la 20 de ani închisoare, a pedepsei principale aplicate pentru infracțiunea cea mai gravă, care a atras cea mai mare condamnare, respectiv pentru infracțiunea prevăzută de art.174 – 176 lit.d din Codul penal cu aplicarea art.13 din Codul penal și s-a menținut sporul de 3 ani închisoare, în final pedeapsa rezultantă de executat fiind de 23 de ani închisoare.

Pentru a pronunța această decizie, s-a reținut că, aplicarea față de inculpatul Moldoveanu Mihai a pedepsei de 22 de ani închisoare pentru infracțiunea prevăzută de art.174 raportat la art.176 lit.d din Codul penal cu aplicarea art.13 din Codul penal, săvârșită la data de 30 octombrie 1995, s-a făcut cu încălcarea flagrantă a principiului legalității pedepsei, încălcare constând în aceea că i s-a aplicat o pedeapsă mai mare decât pedeapsa maximă ce era prevăzută de legea în vigoare la momentul comiterii faptei.

Având în vedere soluția instanței de recurs și epuizarea căilor interne de atac, revizuentul condamnat Moldoveanu Mihai a formulat cerere, în temeiul art.34 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, împotriva statului român invocând:

- încălcarea art.6 paragraful 1 din Convenție – constând în aceea că nu a beneficiat de un proces echitabil, Curtea Supremă de Justiție condamnând-l fără a-l audia și în lipsa altor noi probe administrate, ulterior achitării revizuentului de instanța de apel. A mai invocat și faptul că, Curtea Supremă de Justiție nu și-a motivat decizia; deși s-a susținut că a recunoscut faptele în prezența unui avocat, a făcut acest lucru fără a fi avut posibilitatea de a beneficia înainte de o întrevvedere confidențială cu aceasta; în plus, recunoașterile sale nu se coroborau cu nicio altă probă din dosar.

- încălcarea art.6 paragraful 3 lit.c din Convenție – constând în aceea că nu a beneficiat de asistență juridică efectivă pe parcursul procedurii; nu a beneficiat de dreptul de a avea întrevederi confidențiale cu avocatul său, iar în procedura de recurs, ceilalți doi inculpați și el însuși au fost reprezentați de același avocat numit din oficiu, avocat ce a solicitat doar respingerea recursului parchetului; a mai arătat că, instanța supremă a trecut la judecarea cauzei pe fond, fără a ține cont de una dintre propriile sale decizii anterioare, prin care se dispusese numirea a câte unui avocat din oficiu pentru fiecare inculpat.

- încălcarea art.3, art.5 paragraful 1 și 2, art.6 paragraful 1, 2 și 3 lit.a, b și d, art.8 și art.10 din Convenție

S-a solicitat suma de 100.000 euro cu titlu de despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin hotărârea pronunțată la 19 iunie 2012, definitivă în condițiile art.44 paragraful 2 din Convenție, cu privire la cererea revizuyentei a stabilit următoarele:

1. A avut loc încălcarea art.6 paragraful 1 din Convenție în ceea ce privește condamnarea petentului de către Curtea Supremă de Justiție, fără a fi fost audiat și fără a fi fost administrate, în mod direct probe.

2. Hotărăște că nu are rost să analizeze capătul de cerere întemeiat pe art.6 paragraful 1 din Convenție, vizând lipsa de motivare a hotărârii Curții Supreme de Justiție.

3. A avut loc o încălcare a art.6 paragraful 3 din Convenție, în ceea ce privește lipsa de apărare a petentului în cadrul procedurii de recurs.

4. Hotărăște că nu are rost să analizeze capătul de cerere întemeiat pe art.6 paragraful 3 lit.c din Convenție, în ceea ce privește confidențialitatea întrevederilor între petent și avocatul său

5. Hotărăște:

a) ca statul pârât să-i plătească reclamantului, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, suma de 5000 de euro, plus orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit, cu titlu de daune morale, sumă ce va fi convertită în moneda națională a statului pârât, la cursul de schimb valabil la data plății;

b) ca, începând de la expirarea termenului menționat mai sus și până la efectuarea plății, această sumă să se majoreze cu o dobândă simplă, având o rată egală cu cea a facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene valabilă în această perioadă, majorată cu 3 puncte procesuale.

6. Declară cererea inadmisibilă pentru restul capetelor de cerere și respinge cererea de reparații echitabile în rest.

Prin cererea de revizuire formulată de petent, în temeiul art.408¹ Cod procedură penală și înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul de 5 judecători la 20 septembrie 2012, acesta a solicitat desființarea deciziei nr.4332 din 7 noiembrie 2000 a Curții Supreme de Justiție, Secția penală, pronunțată în dosarul nr.1056/2000, astfel cum a fost modificată prin decizia penală nr.557 din 11 martie 2011 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția I-a Penală, în dosarul nr.5215/3/2010, punerea de îndată în libertate de sub puterea mandatului de executare al pedepsei închisorii nr.72 din 16 martie 2011 emis de Tribunalul București, Secția a II-a penală și trimiterea cauzei spre rejudecarea recursului la Secția Penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

În temeiul dispozițiilor art.408¹ alin.5 din Codul de procedură penală, **s-a solicitat suspendarea executării deciziei penale nr.4332 din 7 noiembrie 2000 până la soluționarea cererii de revizuire.**

S-a arătat că a fost condamnat, în recurs, pe baza unor probe ce nu au fost coroborate cu ansamblul probator, fără administrarea de noi probe ulterior soluției de achitare pronunțată de instanța de apel, fără a fi audiat și fără a i se permite să își susțină punctul de vedere cu privire la recursul parchetului și că toți inculpații din cauză au beneficiat de serviciile aceluiași apărător din oficiu, deși interesele lor erau contrare, astfel încât apreciază că soluția instanței de recurs a fost nejustificată.

Analizând cererea de revizuire prin prisma dispozițiilor speciale prevăzute de art.408¹ Cod procedură penală, se constată că această cerere este întemeiată pe considerentele ce urmează:

Raportând cererea formulată la prevederile art.408¹ alin.1 și 2 Cod procedură penală, rezultă că aceasta respectă condițiile prevăzute de norma legală invocată, respectiv:

- a) printr-o hotărâre definitivă a CEDO s-a constatat încălcarea unui drept prevăzut de Convenție (în speța art.6 paragraful 1 și 3 lit.c);
- b) consecințele grave ale acestei încălcări continuă să se producă și în prezent și sunt reprezentate, în esență, de consecințele condamnării revizuentului la o pedeapsă privativă de libertate, în urma unei proceduri judiciare ce nu a respectat garanțiile prevăzute de art.6 paragraful 1 și 3 lit.c din Convenție;
- c) cererea a fost formulată de persoana al cărui drept a fost încălcat, revizuentul Moldoveanu Mihai având legitimitate procesuală activă
- d) cererea de revizuire a fost introdusă în termenul de 1 an, expres prevăzut de lege, calculat de la data rămânerii definitive a hotărârii CEDO.

Se va reține sub aspectul încălcării dreptului la un proces echitabil, prin modul de soluționare a cauzei în care revizuentul a avut calitate de inculpat, că potrivit prevederilor art.20 din Constituție, dispozițiile Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (ratificată de România prin Legea nr.31/1994) urmau a se aplica prioritar, chiar în absența, la momentul judecării recursului a unei reglementări speciale procesual penale.

Totodată, în mod independent de soluția ce s-ar fi pronunțat în recurs, încălcarea dreptului prevăzut de art.6 paragraful 1 cu distincțiile arătate în

hotărârea CEDO, respectiv, neaudierea nemijlocită a revizuentului și a coînculpaților și lipsa administrării nemijlocite a probelor care să întemeieze soluția de condamnare, au determinat o vătămare. Aceasta constă în pronunțarea unei soluții de condamnare în urma unei proceduri judiciare ce nu a respectat, între altele, garanțiile prevăzute de art.6 paragraful 1 și 3 lit.c din Convenție.

Rezultă, așadar că unicul remediu apt a înlătura consecințele încălcării dreptului la un proces echitabil, constatată prin hotărârea CEDO, îl reprezintă desființarea hotărârii instanței de recurs și dispunerea rejudecării cauzei de către această instanță, cu respectarea drepturilor revizuentului.

În rejudecarea recursului declarat de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Oradea împotriva deciziei nr.92/A din 7 mai 1999 a Curții de Apel Oradea, Secția penală privind pe inculpații Moldoveanu Mihai, Honciuc Georgică și Spânu (fostă Rotariu) Ecaterina Gabriela, instanța de recurs va face aplicarea dispozițiilor art.385¹⁴ raportat la art.385¹⁶ Cod procedură penală.

Având în vedere că revizuentul Moldoveanu Mihai se află în stare de deținere, ca efect al admiterii cererii de revizuire și desființării hotărârii instanței de recurs, se vor anula mandatele de executare a pedepsei închisorii nr.72 din 16 martie 2011 emis de Tribunalul București – Secția a II a penală în dosarul nr.5215/3/2010 și nr.298 din 13 decembrie 2000 emis în baza sentinței penale nr.134/1998 pronunțată de Tribunalul Bihor și se va dispune punerea de îndată în libertate a inculpatului Moldoveanu Mihai de sub puterea mandatelor de executare sus menționate, dacă nu este arestat în altă cauză.

Cu privire la cererea de suspendare a hotărârii de condamnare, formulată de revizuentul Moldoveanu Mihai se constată următoarele:

Potrivit dispozițiilor art.408¹ alin.5 Cod procedură penală, după sesizare, instanța investită cu soluționarea unei cereri de revizuire întemeiată pe dispozițiile art.408¹ Cod procedură penală poate din oficiu, sau la cerere, să dispună suspendarea executării hotărârii atacate.

Având în vedere împrejurarea că, la acest termen de judecată, 6 noiembrie 2012, instanța a acordat cuvântul părților atât cu privire la cererea de revizuire, cât și cu privire la cererea de suspendare a executării pedepsei, Înalta Curte apreciază că, în această situație, eventuala admitere a cererii de suspendare a executării pedepsei nu își mai produce efectele, întrucât a fost depășit momentul procesual pentru ca aceasta să aibă funcționalitate, aspect, de altfel, susținut și de apărătorul ales al revizuentului condamnat.

Ca atare, cererea de suspendare a executării pedepsei va fi respinsă ca rămasă fără obiect.

În ceea ce privește susținerile apărătorului revizuentului, în sensul că nu sunt incidente, în cauză, dispozițiile art.404 alin.2 din Codul de procedură penală – conform cărora, instanța poate lua oricare dintre măsurile preventive, dacă sunt întrunite condițiile legii – Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători apreciază că acestea sunt nefondate, având în vedere împrejurarea că toate cele trei forme de revizuire (revizuirea de drept comun, revizuirea în cazul hotărârilor CEDO, revizuirea în cazul deciziilor Curții Constituționale) sunt cuprinse în aceeași secțiune – Secțiunea II. Revizuirea - , astfel încât, în lipsa unor dispoziții exprese, revizuirea prevăzută de art.408¹ din Codul de procedură penală se completează cu dispozițiile revizuirii de drept comun.

Mai mult decât atât, Completul de 5 Judecători, investit cu o astfel de cerere de revizuire, este obligat să se pronunțe și cu privire la măsura preventivă solicitată de reprezentantul Ministerului Public, în condițiile în care scopul hotărârilor pronunțate de CEDO este întotdeauna de a se asigura un proces echitabil.

Potrivit dispozițiilor art.136 alin.1 din Codul de procedură penală, în cauzele privitoare la infracțiuni pedepsite cu detențiune pe viață sau cu închisoare, pentru a se asigura buna desfășurare a procesului penal ori pentru a se împiedica sustragerea învinuitului sau inculpatului de la urmărirea penală, de la judecată ori de la executarea pedepsei, se poate lua față de acesta una din următoarele măsuri preventive: a) reținerea; b) obligarea de a nu părăsi localitatea; c) obligarea de a nu părăsi țara și d) arestarea preventivă.

Din analiza dispozițiilor art.136 alin.1 din Codul de procedură penală, rezultă că scopul măsurilor preventive îl constituie asigurarea bunei desfășurări a procesului penal sau împiedicarea sustragerii învinuitului sau inculpatului de la urmărirea penală, de la judecată sau de la executarea pedepsei.

Cu privire la măsura preventivă a obligării de a nu părăsi țara, Înalta Curte – Completul de 5 Judecători apreciază că luarea acestei măsuri presupune îndeplinirea condițiilor prevăzute de art.143 din Codul de procedură penală – respectiv să existe probe sau indicii temeinice că inculpatul a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală.

Examinând îndeplinirea, în concret, a condițiilor prevăzute de art.143 din Codul de procedură penală, se constată că, în cauză, există probe și indicii temeinice ce nasc bănuiala plauzibilă și rezonabilă, aptă a convinge un observator obiectiv că inculpatul a comis faptele reținute prin rechizitoriu.

Pe de altă parte, coinculpata Spânu (fostă Rotariu) Ecaterina, urmare parcurgerii unei proceduri similare a fost condamnată definitiv de către instanța de rejudecare, prin decizia penală nr.3658 din 9 noiembrie 2009, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală, reținându-se că, vinovăția acesteia în comiterea faptei rezultă din coroborarea declarațiilor acesteia cu declarațiile coinculpatului Moldoveanu Mihai, cu procese verbale de confruntare, cu procesele verbale de constatare tehnico-științifică, cu declarațiile martorilor și cu alte mijloace de probă administrate în dosar.

În motivarea deciziei Curții Europene a Drepturilor Omului, cu ocazia soluționării cererii formulate de Moldoveanu Mihai, privind încălcarea unor drepturi procesuale, a fost analizată, în detaliu, și cererea de revizuire întemeiată pe dispozițiile art.408¹ din Codul de procedură penală, formulată de coinculpata Spânu Ecaterina, ulterior pronunțării de către CEDO a unei hotărâri de condamnare față de statul român.

Pe cale de consecință, instanța europeană a luat act de condamnarea, din nou, a acestei inculpate ca urmare a rejudecării recursului și nu au existat niciun fel de obiecții cu privire la modalitatea în care s-a desfășurat această procedură, de această dată, cu respectarea drepturilor constatate inițial ca fiind încălcate.

De asemenea, Înalta Curte apreciază că această măsură preventivă se impune și în raport de împrejurarea că inculpatul are și alte antecedente penale în afara faptelor care i s-au imputat în prezenta cauză, aspect ce rezultă din copia certificatului de cazier judiciar depus la dosar de reprezentantul Ministerului Public.

În consecință, Înalta Curte apreciază că, în cauză, există probe și indicii temeinice care să facă verosimilă și rezonabilă presupunerea că inculpatul Moldoveanu Mihai a săvârșit faptele reținute în rechizitoriu.

În raport de dispozițiile art.136 Cod procedură penală, se constată că, în cauză, scopul măsurilor preventive poate fi atins prin aplicarea măsurii preventive a obligării de a nu părăsi țara, fiind îndeplinite condițiile prevăzute de art.145¹ raportat la art.145 Cod procedură penală și art.143 alin.1 Cod procedură penală, existând probe și indicii temeinice privind comiterea de către inculpat a infracțiunilor pentru care este trimis în judecată.

Se apreciază, totodată, că obligațiile pe care, potrivit art.145 alin.1¹ lit. a-d și alin.1² lit. c Cod procedură penală, inculpatul va fi obligat să le respecte sunt apte a asigura normala desfășurare a procesului penal, nerespectarea acestora cu rea credință având drept consecință luarea măsurii arestării preventive.

Înalta Curte – Completul de 5 Judecători apreciază că este necesar ca, pe lângă obligațiile mai sus menționate, să se impună inculpatului obligația de a nu

intra în contact cu ceilalți inculpați și martori din cauză, în condițiile în care pe de o parte, coinculpata Spânu (fostă Rotariu) se află în stare de libertate și, pe de altă parte, instanța europeană a impus readministrarea probatoriului.

În consecință, Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul de 5 Judecători va respinge cererea de suspendare a executării deciziei nr.4332 din 7 noiembrie 2000 a Curții Supreme de Justiție, Secția penală, pronunțată în dosarul nr.1056/2000, astfel cum a fost modificată prin decizia penală nr.557 din 11 martie 2011 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția I-a Penală, în dosarul nr.5215/3/2010, ca rămasă fără obiect.

În temeiul dispozițiilor art.408¹ pct.11 lit. b Cod procedură penală va admite cererea de revizuire, va desființa decizia nr.4332 din 7 noiembrie 2000 a Curții Supreme de Justiție, Secția penală, pronunțată în dosarul nr.1056/2000, astfel cum a fost modificată prin decizia penală nr.557 din 11 martie 2011 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția I-a Penală, în dosarul nr.5215/3/2010, numai în ceea ce îl privește pe revizuentul Moldoveanu Mihai și va trimite cauza spre rejudecare Secției Penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Va anula mandatele de executare a pedepsei închisorii nr.72 din 16 martie 2011 emis de Tribunalul București – Secția a II a penală în dosarul nr. 5215/3/2010 și nr.298 din 13 decembrie 2000 emis în baza sentinței penale nr.134/1998 pronunțată de Tribunalul Bihor.

Va dispune punerea de îndată în libertate a inculpatului Moldoveanu Mihai de sub puterea mandatelor de executare a pedepsei închisorii nr.72 din 16 martie 2011 emis de Tribunalul București – Secția a II a penală în dosarul nr.5215/3/2010 și nr.298 din 13 decembrie 2000 emis în baza sentinței penale nr.134/1998 pronunțată de Tribunalul Bihor, dacă nu este arestat în altă cauză.

În baza art.145¹ alin.1 și 2 din Codul de procedură penală, va dispune luarea față de inculpatul Moldoveanu Mihai a măsurii obligării de a nu părăsi țara.

Potrivit art.145¹ raportat la art.145 alin.1¹ și 1² Cod procedură penală, pe durata măsurii obligării de a nu părăsi țara, inculpatul va fi obligat să respecte următoarele obligații:

- să se prezinte la instanța de judecată ori de câte ori este chemat;
- să se prezinte la organul de poliție în a cărui rază teritorială domiciliază, conform programului de supraveghere întocmit de organul de poliție sau ori de câte ori este chemat;
- să nu își schimbe locuința fără încuviințarea organului judiciar;

- să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte nicio categorie de arme;
- să nu ia legătura, direct sau indirect, cu niciunul dintre ceilalți inculpați și martorii din cauză.

Atrage atenția inculpatului asupra dispozițiilor art.145 alin.2² și alin.3 din Codul de procedură penală.

Va dispune efectuarea cuvenitelor comunicări conform art.145¹ raportat la art.145 alin.2¹ Cod procedură penală.

În baza art.192 din Codul de procedură penală, onorariul apărătorului desemnat din oficiu pentru revizuentul Moldoveanu Mihai, până la prezentarea apărătorului ales, în sumă de 50 lei, se va avansa din fondul Ministerului Justiției.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE**

Respinge cererea de suspendare a executării deciziei nr.4332 din 7 noiembrie 2000 a Curții Supreme de Justiție, Secția penală, pronunțată în dosarul nr.1056/2000, astfel cum a fost modificată prin decizia penală nr.557 din 11 martie 2011 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția I-a Penală, în dosarul nr.5215/3/2010, ca rămasă fără obiect.

Admite cererea de revizuire formulată, în temeiul art.408¹ Cod procedură penală, de revizuentul **MOLDOVEANU MIHAI** împotriva deciziei nr.4332 din 7 noiembrie 2000 a Curții Supreme de Justiție, Secția penală, pronunțată în dosarul nr.1056/2000, astfel cum a fost modificată prin decizia penală nr.557 din 11 martie 2011 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția I-a Penală, în dosarul nr.5215/3/2010.

Desființează, în parte, decizia sus menționată, numai în ceea ce îl privește pe revizuentul **MOLDOVEANU MIHAI** și trimite cauza spre rejudecare Secției Penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Anulează mandatele de executare a pedepsei închisorii nr.72 din 16 martie 2011 emis de Tribunalul București – Secția a II a penală în dosarul nr. 5215/3/2010 și nr.298 din 13 decembrie 2000 emis în baza sentinței penale nr.134/1998 pronunțată de Tribunalul Bihor.

Dispune punerea de îndată în libertate a inculpatului **MOLDOVEANU MIHAI** de sub puterea mandatelor de executare a pedepsei închisorii nr.72 din 16 martie 2011 emis de Tribunalul București – Secția a II a penală în dosarul

nr.5215/3/2010 și nr.298 din 13 decembrie 2000 emis în baza sentinței penale nr.134/1998 pronunțată de Tribunalul Bihor, dacă nu este arestat în altă cauză.

În baza art.145¹ alin.1 și 2 din Codul de procedură penală, dispune luarea față de inculpatul MOLDOVEANU MIHAI a măsurii obligării de a nu părăsi țara.

Potrivit art.145¹ raportat la art.145 alin.1¹ și 1² Cod procedură penală, pe durata măsurii obligării de a nu părăsi țara, inculpatul este obligat să respecte următoarele obligații:

- să se prezinte la instanța de judecată ori de câte ori este chemat;
- să se prezinte la organul de poliție în a cărui rază teritorială domiciliază, conform programului de supraveghere întocmit de organul de poliție sau ori de câte ori este chemat;

- să nu își schimbe locuința fără încuviințarea organului judiciar;
- să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte nicio categorie de arme;
- să nu ia legătura, direct sau indirect, cu niciunul dintre ceilalți inculpați și martorii din cauză.

Atrage atenția inculpatului asupra dispozițiilor art.145 alin.2² și alin.3 din Codul de procedură penală.

Dispune efectuarea cuvenitelor comunicări conform art.145¹ raportat la art.145 alin.2¹ Cod procedură penală.

Onorariul apărătorului desemnat din oficiu pentru revizuentul Moldoveanu Mihai, până la prezentarea apărătorului ales, în sumă de 50 lei, se va avansa din fondul Ministerului Justiției.

Definitivă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 6 noiembrie 2012.

PREȘEDINTELE
ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
Judecător **Livia Doina Stanciu**

JUDECĂTORI:

Florentina Dragomir

Ana Maria Dascălu

Sofica Dumitrașcu

Ioana Alina Ilie

MAGISTRAT ASISTENT
Alina Gabriela Păun